

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

3 sönd. i påsktiden

”Den gode herden”

Hes 34:11-16

1 Petr 2:22-25

Jh 10:1-10

Ps: 59, 653, 472, 347, 517

Ingen röst är den andre lik. Bland tusen röster så kan man känna igen en nära väns röst, även om vi inte har sett personen ifråga. Det går ju också att använda rösten som identifiering precis som ett fingeravtryck. Ingen röst är den andre lik.

Men hur lär man känna igen en röst? Den kan vara svår att beskriva. Man kan beskriva ett utseende, beskriva det så att andra förstår vem det är man syftar på. Men det är mycket svårare att beskriva en röst så att andra förstår vem man menar. Man måste själv lyssna och lära känna rösten.

Hur ska man då kunna lära känna igen den gode herdens röst? Ja, till att börja med så är det en viss skillnad mellan Jesu ord och Jesu röst. Det är inte självklart att det är samma sak. Man kan läsa bibeln utan att höra hans röst. Man kan dissekera bibelordet utan och innan, men utan att förstå vad det handlar om.

Jesu röst ljuder i evangelierna men man kan lätt missa den om man inte lyssnar efter den. Jesu röst lär du känna igen när du lyssnar efter vad han har att säga just dig. Om du låter hans ord drabba dig personligen, lyssnar efter vad han vill med ditt liv och vad hans ord betyder för dig, då kommer du också att lära känna hans röst.

Den rösten ljuder också i gudstjänsten, det är förlåtelsens röst, rösten som välsignar och som säger ”för dig utgiven, för dig utgjutet”. Fåren, de som vill tillhöra Kristus, lyssnar till rösten och känner igen den. Andra hör bara orden, de hör bara prästens röst, men de hör inte Jesu röst.

Fåren är präglade efter herdens röst. Prägling innebär att ett djur vid födseln vänjs vid och identifierar sig med ett annat levande objekt. När vi föds som kristna, alltså vid dopet, då blir vi präglade vid Kristus. Vi vänjer oss vid honom och identifierar oss med honom, precis som fåren vänjer sig vid herden.

Bilden av oss kristna som en skock får är kanske inte så tilltalande. Men bilden som Jesus använder innebär en spänning mellan *kollektivitet* och *individualitet*. Varje gång ordet får nämns i texten så står ordet i pluralis. Som kristna är vi ett kollektiv, ett folk. Vi ingår i en gemenskap som sträcker sig över tid och rum. Och det är befriande att det är så, att vara en i mängden. Jag kan känna tillhörighet med denna gemenskap som jag ingår i. Och när jag befinner mig i svårighet eller i kris så kan jag vila i andra, det finns dem som ber för mig och bryr sig om mig.

Men samtidigt räcker inte det kollektiva, att bara vara en i raden fungerar inte i längden. Vi har ett värde, inte bara på grund av den grupp vi tillhör utan också för de vi är i oss själva.

Och därför kallar herden oss vid namn. Han känner oss personligen och vi är viktiga var och en, inte för att vi tillhör ett folk utan för att vi är individer.

Jesus talar om sig själv som herden, den gode herden som går in genom grinden. Men han går vidare med bilden. Han är också själva grinden in till fårållan. En fårålla var en rund stenmur med en öppning. Och det fanns bara en öppning. I den öppningen så satte sig herden och sov, fåren skulle inte kunna ta sig ut och ingen rövare skulle kunna ta sig in utan att han vaknade.

På samma sätt är Jesus porten in i Guds rike. ”Den som går in genom mig ska bli räddad” säger han. Det finns ingen annan väg in än just genom Kristus. Jesus är vägen, sanningen och livet. Vi kan inte runda honom och försöka ta oss in på ett annat sätt. Det är vår inställning till Kristus som är avgörande.

Just detta kan vara en stötesten för många, man har svårt att hantera detta anspråk på exklusivitet. Kan inte var och en själv välja den väg som passar just för den?

Jo, det kan man, Jesus tvingar in. Men är det in till Guds rike vi vill, så finns det bara en väg in.

Men att Jesus är grinden betyder inte att han låser in oss. Syftet med fårållan är att ge fåren skydd mot faror, inte att stänga dem inne för alltid. Jesus stänger ute farorna men han stänger inte inne oss. Han säger uttryckligen om fåren: de ska gå in och de ska gå ut. Det anger det kristna livet dubbla riktningar. Vi följer Jesus inåt. Till tryggheten, där vi kan hämta kraft för att sen också följa honom utåt. Ut i världens blåsväder och faror. Jesus drar oss in i en djup förankring och relation till honom. Men vi är också kallade ut i världen för att vara kristna där och påverka med ställningstagande och handling. Om man enbart stannar i en inre relation till Kristus, utan att låta den märkas utåt, så kan den lätt bli inåtvänd. Det blir en instängd tro som aldrig prövar sina vingar.

”Den som går in genom mig...skall finna bete”. Det ordet vill jag avsluta med. Jesus är den som leder oss till rastplatser, viloplats där vi finner näring och återhämtning för vår själ. Han låter oss vila vid gröna ängar som vi hörde i Ps 23. Vila behöver vi för att orka vandra vidare. Nattvarden är en sådan rastplats. Här får vi bete, färdkost för vår vandring. Här dukar herden själv ett bord för oss och låter vår bågare flöda över. Han som har kommit för att vi ska ha liv, liv i överflöd.